

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba w składzie powiększonym)
z dnia 24 października 2006 r.*

W sprawie T-274/02

Ritek Corp., z siedzibą w Hsin-Chu, Tajwan,

Prodisc Technology Inc., z siedzibą w Taipei Hsien, Tajwan,

początkowo reprezentowane przez adwokatów K. Adamantopoulosa, V. Akritidisa
i D. De Notarisa, a następnie przez K. Adamantopoulosa i J. Brantona, solicitor,

skarżące,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez S. Marquardta, działającego
w charakterze pełnomocnika, i adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez T. Scharfa i S. Meany, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1050/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz zapisywalnych dysków kompaktowych pochodzących z Tajwanu (Dz.U. L 160, str. 2),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M.E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby i K. Jürimäe, sędziowie,
sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 maja 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2238/2000 z dnia 9 października 2000 r. (Dz.U. L 257, str. 2, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) stanowi:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do wolnego [swobodnego] obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za dumpingowy, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny podobnego produktu, w zwykłym obrocie handlowym, ustalonej w kraju wywozu”.

2 Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Cenę eksportową porównuje się w sposób obiektywny [rzetelny] z normalną wartością. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie obrotu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach [zbliżonym okresie] oraz z uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. [...]”.

3 Artykuł 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego stanowi, że „z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących należyte [rzetelne] porównanie istnienie marginesów dumpingu w okresie objętym dochodzeniem zwykle ustala się na podstawie porównania średniej [ważonej] wartości normalnej ze średnią ważoną cenę we wszystkich transakcjach wywozowych do Wspólnoty” („pierwsza metoda symetryczna”). Przepis ten przewiduje również możliwość dokonania „porównania poszczególnych wartości zwykłych [normalnych] z poszczególnymi cenami eksportowymi do Wspólnoty w rozbiciu na poszczególne transakcje” („drugą metodą symetryczną”). W przepisie tym ustanowiono ponadto, że „jednakże normalna wartość ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich poszczególnych [indywidualnych] transakcji wywozowych do Wspólnoty, o ile istnieje [występuje] struktura cen eksportowych, znacząco odbiegających od siebie [znacząco różniąca się] w zależności od nabywcy, regionu lub okresu, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu tego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych” („metoda asymetryczna”).

4 Artykuł 2 ust. 12 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Margines dumpingu stanowi kwotę, o jaką zwykła [normalna] wartość przewyższa cenę eksportową. W przypadku zmiennych marż dumpingowych może zostać ustalona średnia ważona marża dumpingowa [W przypadku wystąpienia różnych marginesów dumpingu można ustalić średni ważony margines dumpingu]”.

- 5 Artykuł 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego transponuje do prawa wspólnotowego art. 2.4.2 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. 1994, L 336, str. 103, zwanego dalej „kodeksem antydumpingowym z 1994 r.”), zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, str. 3).
- 6 Artykuł 2.4.2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. jest sformułowany w następujący sposób:

„Zgodnie z postanowieniem ustępu 4 regulującym rzetelne porównania istnienie marginesu dumpingu w czasie trwania dochodzenia będzie zwykle ustalane przez porównanie średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich porównywalnych transakcjach wywozowych bądź przez porównanie normalnej wartości i cen eksportowych dla każdej transakcji. Normalna wartość określona na podstawie średniej ważonej może być porównana z cenami poszczególnych transakcji wywozowych, o ile władze stwierdzą, że ceny eksportowe kształtują się zasadniczo różnie między różnymi nabywcami, regionami lub okresami i jeśli przedstawione zostanie wyjaśnienie, dlaczego te różnice nie mogą być wzięte odpowiednio pod uwagę przez zastosowanie porównania średniej ważonej ze średnią ważoną lub porównania transakcji z transakcją”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 7 Ritek Corp. i Prodisc Technology Inc. są producentami eksportującymi zapisywalne dyski kompaktowe (zwane dalej „CD-R”) mającymi siedzibę w Tajwanie.

- 8 W dniu 16 lutego 2001 r. Committee of CD-R Manufacturers (komitet producentów CD-R, CECMA) złożył skargę w imieniu producentów stanowiących ponad 25% wspólnotowej produkcji CD-R, w następstwie czego Komisja wszczęła na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu CD-R pochodzących z Tajwanu.
- 9 Zawiadomienie o wszczęciu tego postępowania zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* z dnia 31 marca 2001 r. (Dz.U. C 102, str. 2).
- 10 Dochodzenie w sprawie praktyk dumpingowych i wynikającej z nich szkody objęło okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2000 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęło okres od 1 stycznia 1997 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.
- 11 Ze względu na dużą liczbę producentów eksportujących Komisja przewidziała, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, przeprowadzenie kontroli wyrwykowych. Ostatecznie kontrolą wyrwykową zostało objętych pięciu producentów eksportujących, w tym skarżące.
- 12 W dniu 17 grudnia 2001 r. Komisja ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 2479/2001 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz płyt CD-R pochodzących z Tajwanu (Dz.U. L 334, str. 8, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”).
- 13 W dniu 18 grudnia 2001 r. Komisja przesłała skarżącym dwa dokumenty zatytułowane „Specific disclosure document” (szczegółowy dokument w przedmiocie ujawnienia), w których powiadomiła o zasadniczych okolicznościach faktycznych i ustaleniach prowadzących do nałożenia tymczasowego cła antydumpingowego.

- 14 W piśmie z dnia 28 stycznia 2002 r. skarżące oraz dwaj inni producenci eksportujący objęci postępowaniem antydumpingowym skierowali do Komisji swe uwagi w przedmiocie rozporządzenia tymczasowego i dokumentów w przedmiocie ujawnienia, przesłanych w dniu 18 grudnia 2001 r.
- 15 W dniu 26 lutego 2002 r. w siedzibie Komisji odbyło się spotkanie skarżących z Komisją.
- 16 W pismach z dnia 11 marca 2002 r. Komisja skierowała do skarżących dokument zatytułowany „General disclosure document” (ogólny dokument w przedmiocie ujawnienia) oraz dokumenty zatytułowane „Specific disclosure document” (szczegółowy dokument w przedmiocie ujawnienia) (zwane dalej łącznie „dokumentem w przedmiocie ostatecznego ujawnienia”), w których wskazała zasadnicze okoliczności faktyczne i ustalenia uzasadniające wniosek o nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego. Komisja poinformowała skarżące o możliwości przedstawienia przez nich do dnia 21 marca 2002 r. uwag dotyczących dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia.
- 17 W piśmie z dnia 21 marca 2002 r. skarżące oraz dwaj inni producenci eksportujący objęci postępowaniem antydumpingowym skierowali do Komisji swe uwagi dotyczące dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia.
- 18 W dniu 3 czerwca 2002 r. Komisja przyjęła projekt rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz CD-R pochodzących z Tajwanu [COM(2002) 282 wersja ostateczna, zwanego dalej „projektem rozporządzenia ostatecznego”]. Projekt ten, opublikowany na stronie internetowej Komisji, był przedmiotem informacji streszczonej w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* (Dz.U. 2002, C 227 E, str. 362).

- 19 W dniu 13 czerwca 2002 r. Rada ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 1050/2002 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz CD-R pochodzących z Tajwanu (Dz.U. L 160, str. 2, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).
- 20 W zaskarżonym rozporządzeniu Rada stwierdziła, że spełnione zostały dwie przesłanki stosowania metody asymetrycznej (motywy 29–31 zaskarżonego rozporządzenia). Wykorzystała zatem tę metodę do obliczenia marginesu dumpingu i zastosowała w tym zakresie mechanizm zerowania negatywnych marginesów dumpingu. Rada stwierdziła występowanie jednolitego marginesu dumpingu w wysokości 17,7% w przypadku każdej ze skarżących (motywy 34 i 35 tego rozporządzenia) oraz zaistnienie szkody spowodowanej tym dumpingiem. Stosując zasadę niższego cła, Rada nałożyła na każdą ze skarżących ostateczne cło antydumpingowe o stawkach procentowych w tej samej wysokości (motywy 89 i art. 1 zaskarżonego rozporządzenia).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 21 W dniu 6 września 2002 r. skarżące wniosły do Sądu niniejszą skargę.
- 22 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 grudnia 2002 r. Komisja wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Na mocy postanowienia z dnia 23 stycznia 2003 r. prezes czwartej izby Sądu w składzie powiększonym dopuścił tę interwencję. Pismem z dnia 31 stycznia 2003 r., złożonym w dniu 3 lutego 2003 r., Komisja powiadomiła Sąd, że rezygnuje ze złożenia uwag, ale że weźmie udział w rozprawie.

23 Wobec faktu, że skład izb Sądu został zmieniony w dniu 13 września 2004 r., a sędzia sprawozdawca został prezesem piątej izby w składzie powiększonym, niniejsza sprawa została przydzielona tej izbie.

24 Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia,
- obciążenie Rady kosztami.

25 Rada, wspierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi,
- obciążenie skarżących kosztami.

Co do prawa

26 Skarżące podnoszą dwa zarzuty na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności. Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego ze względu na oczywiście błędne stwierdzenie występowania selektywnego dumpingu i oczywiście nieuzasadnione zastosowanie metody asymetrycznej. Drugi zarzut dotyczy zastosowania zerowania z naruszeniem art. 2 rozporządzenia podstawowego.

Uwagi wstępne w przedmiocie argumentów Rady podważających dopuszczalność zarzutów nieważności

- 27 Rada podaje w wątpliwość dopuszczalność zarówno pierwszego, jak i drugiego zarzutu nieważności. W swych zarzutach skarżące kwestionują jedynie wstępne ustalenia Komisji i dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia. Nawet jeśli Komisja rzeczywiście odgrywa zasadniczą rolę w dochodzeniach antydumpingowych, to jej ustalenia mają znaczenie jedynie w zakresie, w jakim są ujęte w rozporządzeniu ostatecznym. Skarżące powinny były zatem zakwestionować przepisy zaskarżonego rozporządzenia.
- 28 Ponadto Rada podnosi, że nawet jeśli zarzuty nieważności, a w szczególności pierwszy z nich, miałyby zostać uznane przez Sąd za dopuszczalne, to zawarte w skardze twierdzenia dotyczące drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej są bezprzedmiotowe, ponieważ dotyczą jedynie wniosków Komisji zawartych w rozporządzeniu tymczasowym i nie odnoszą się w żaden sposób do dużo bardziej szczegółowego wyводу zawartego w zaskarżonym rozporządzeniu.
- 29 Skarżące podnoszą, że ze skargi wynika w sposób jednoznaczny, że wnoszą do Sądu o stwierdzenie nieważności rozporządzenia ustanowionego przez Radę.
- 30 Sąd stwierdza, że wątpliwości Rady formalnie skierowane przeciw dopuszczalności zarzutów nieważności nie tyle dotyczą kwestii ich dopuszczalności, co raczej zasadności argumentacji zawartej w tych zarzutach w odniesieniu do przedmiotu skargi.

- 31 W związku z tym, nawet jeśli skarżące kierują swe zarzuty w większym stopniu wobec Komisji niż wobec Rady i to częściowo — gdy odnoszą się do zaskarżonego rozporządzenia — w sposób formalnie niepoprawny, to nie zmienia to faktu, że skarga obejmuje żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 1050/2002 i że to Rada jest podmiotem wskazanym przez skarżące jako ostateczny adresat ich argumentów. W niniejszej sprawie częste zwracanie się przez skarżące do Komisji jest ostatecznie jedynie wyrazem okoliczności — którą zresztą Rada potwierdziła — że Komisja jest podmiotem kluczowym w postępowaniu antydumpingowym i że właśnie ta instytucja przedstawia Radzie projekt tekstu rozporządzenia ostatecznego.
- 32 Ponadto należy stwierdzić, że zaskarżonym rozporządzeniem Rada przyjęła w niezmienionej postaci przedstawiony przez Komisję projekt rozporządzenia ostatecznego, a zatem ograniczyła się do uznania końcowej oceny, której dokonała Komisja — kwestionowanej przez skarżące w ich pismach — za swoją własną ocenę, nie poddając jej zmianom.
- 33 W związku z tym argumentacja skarżących zawarta w zarzutach nieważności nie jest pozbawiona znaczenia w odniesieniu do przedmiotu skargi jedynie z tego względu, że zawiera częste odniesienia do Komisji i przedstawionego przez tę instytucję projektu rozporządzenia ostatecznego. Należy zatem odrzucić argumenty podniesione przez Radę w tym zakresie.
- 34 Co się tyczy argumentu Rady wskazanego w pkt 28 powyżej, dotyczącego twierdzeń skarżących odnoszących się do drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej, argument ten dotyczy w rzeczywistości kwestii dopuszczalności w świetle art. 48 § 2 regulaminu Sądu niektórych tez skarżących i zostanie rozpatrzony w ramach analizy pierwszego zarzutu nieważności.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego ze względu na oczywiście błędne stwierdzenie wystąpienia selektywnego dumpingu i oczywiście nieuzasadnione zastosowanie metody asymetrycznej

Argumenty stron

- 35 W zarzucie tym skarżące podnoszą, że pierwsza przesłanka stosowania metody asymetrycznej, dotycząca występowania struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od nabywcy, regionu lub okresu wymaga wystąpienia selektywnego dumpingu, czyli, ich zdaniem, zamierzonego działania eksporterów dotyczącego niektórych transakcji wywozowych w celu ukrycia ich pośród innych transakcji. Skarżące powołują się w tym zakresie na pkt 32 opinii rzecznika generalnego Jacobsa w sprawie C-76/00 P Petrotub i Republica przeciwko Radzie, rozstrzygniętej przez Trybunał wyrokiem z dnia 9 stycznia 2003 r., Rec. str. I-79, I-84 (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Petrotub”). Dla stwierdzenia występowania różnicy w strukturze cen eksportowych w rozumieniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie wystarcza ustalenie, że ceny eksportowe znacząco odbiegały od siebie w zależności od nabywcy, regionu lub okresu. Należy ponadto stwierdzić, że te różnice w cenie wynikają z zamiaru ukrycia praktyk dumpingowych przez eksportera.
- 36 W motywie 30 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła jedynie istotną różnicę cen eksportowych w pierwszej połowie okresu objętego dochodzeniem w porównaniu z drugą połową tego okresu. Rada nie uznała za konieczne wyjaśnienia powodów takiej różnicy i, co za tym idzie, stwierdzenia, czy wystąpienie tej różnicy było zamierzone.
- 37 Jeśli Rada zgodziłaby się na uwzględnienie zmiany światowych cen omawianego produktu, doszłaby do wniosku, że spadek cen stosowanych przez skarżące przy wywozie do Wspólnoty w drugiej połowie okresu objętego dochodzeniem nie był

zamierzony, lecz jedynie zgodny ze wskazanym rozwojem cen. Zatem zdaniem skarżących nie było różnicy w strukturze cen eksportowych w rozumieniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

38 Ponadto niesłusznie stwierdzono, że pierwsza metoda symetryczna nie odzwierciedlałaby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Niezastosowanie przez Komisję pierwszej metody symetrycznej spowodowało zwiększenie marginesu dumpingu. Jednakże wbrew stwierdzeniom Komisji zawartym w rozporządzeniu tymczasowym zwiększenie to w żadnym razie nie oznacza, że odzwierciedla ono rzeczywisty rozmiar dumpingu. Różnica w marginesie dumpingu wynikła raczej z zastosowania zerowania w połączeniu z metodą asymetryczną, a nie z wystąpienia szczególnych okoliczności uzasadniających użycie metody asymetrycznej.

39 W replice skarżące kwestionują okoliczność, jakoby druga metoda symetryczna była — ze względu na znaczną ilość transakcji — trudna do zastosowania lub arbitralna. Wskazują one ponadto, że dla instytucji istotne było ustalenie przyczyny wystąpienia różnicy w strukturze cen eksportowych wynikającej ze zmian cen światowych i wyjaśnienie, z jakich względów metody symetryczne nie mogły zostać zastosowane do celów analizy sytuacji powstałej wskutek wystąpienia tej różnicy. Jednakże to wyjaśnienie zawarte w zaskarżonym rozporządzeniu jest niewystarczające, ponieważ nie objęło ono w dostateczny sposób analizy rozwoju cen światowych.

40 Skarżące kwestionują ponadto stanowisko Rady przedstawione w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którym różnica dwóch punktów procentowych w obliczaniu marginesów dumpingu przy użyciu pierwszej metody symetrycznej i metody asymetrycznej jest uznawana za znaczącą, gdy marginesy te wynoszą 4% i 6%, a nie jest uznawana za znaczącą, gdy marginesy dumpingu wynoszą 52% i 54%. Taka metoda porównania wyników uzyskanych z zastosowaniem wskazanych metod nie wywodzi się z rozporządzenia podstawowego i powinna być zostać od razu i w wyraźny sposób wyjaśniona przez instytucje.

- 41 Skarżące twierdzą wreszcie, że mając na uwadze znaczącą liczbę transakcji dumpingowych dokonanych w pierwszej połowie okresu objętego dochodzeniem, brak jest wyraźnej różnicy pomiędzy tą pierwszą połową a drugą połową okresu objętego dochodzeniem, wobec czego nie można stwierdzić występowania różnicy w strukturze cen eksportowych w rozumieniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.
- 42 Rada wskazuje, że zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego pierwsza przesłanka stosowania metody asymetrycznej wymaga jedynie wystąpienia struktury cen różniącej się w zależności od nabywcy, regionu lub okresu i że pojęcie to jest całkowicie obiektywne. Ponadto pojęcie zamiaru jest, ogólnie rzecz biorąc, obce przepisom antydumpingowym. Z rozporządzenia podstawowego nie wynika w żaden sposób, by instytucje miały dowodzić wystąpienia zamiaru w celu stwierdzenia występowania dumpingu lub szkody. Przy obliczaniu dumpingu jest również nieistotne, jakie czynniki wpłynęły na cenę stosowaną na rynku wewnętrznym eksportera i na rynku wspólnotowym. Wobec faktu, że celem metody asymetrycznej jest wykazanie pełnego rozmiaru praktyk dumpingowych, poszukiwanie przyczyn różnicy w strukturze cen eksportowych byłoby nielogiczne. Sprzeciwiałoby się to logice całego uregulowania i celowi metody asymetrycznej.
- 43 Nie oznacza to, że spadek cen światowych nie jest w ogóle brany pod uwagę w ramach dochodzenia antydumpingowego. Może on zostać oceniony w zakresie innych czynników, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, a mianowicie w ramach analizy poniesionej szkody i związku przyczynowego.
- 44 Rada wskazuje, że skarżące w żaden sposób nie zakwestionowały w skardze przedstawionego przez Radę w pkt 30 zaskarżonego rozporządzenia ustalenia, iż znacznie niższe ceny eksportowe występujące w ciągu całej drugiej połowy okresu objętego dochodzeniem tworzyły „strukturę cen eksportowych” w rozumieniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego. Skarżące zakwestionowały to ustalenie

dopiero w replice, wskazując jako uzasadnienie, że część sprzedaży eksportowej dokonana w pierwszej połowie okresu objętego dochodzeniem również stanowiła dumping. Rada podnosi, że, jak już wskazała w motywie 28 zaskarżonego rozporządzenia, skarżące przyznały podczas dochodzenia, iż ceny eksportowe zmieniały się w znaczący sposób z okresu na okres. Wobec faktu, że nie zostało to zakwestionowane w skardze, twierdzenia skarżących powinny zostać oddalone już choćby z tego względu.

45 Ponadto twierdzenia te są bezpodstawne, ponieważ skarżące nie sprecyzowały, jakie transakcje wywozowe nie stanowiły dumpingu, i nie wyjaśniły, z jakiego względu wystąpienie takich transakcji miałyby podać w wątpliwość twierdzenie o występowaniu struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od okresu. Nawet jeśli niektóre transakcje z pierwszej połowy okresu objętego dochodzeniem były przedmiotem dumpingu, to w dalszym ciągu występowała struktura cen eksportowych różniąca się w zależności od okresu. Z rozporządzenia podstawowego nie wynika w żaden sposób, jakoby obecność struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od okresu miała miejsce tylko wówczas, gdy wszystkie transakcje tego samego okresu podlegają tej samej strukturze. Przeciwnie, użycie słowa „struktura” wskazuje na to, że o ile ceny powinny kształtować się według tej samej tendencji, o tyle mogą mimo to mieć miejsce transakcje, które nie pasują do tego schematu. Rada wskazuje, iż swój wniosek wywiodła z okoliczności, że w drugiej połowie okresu objętego dochodzeniem ceny były wyraźnie niższe (czasem o więcej niż 50%). Analizie zostało poddanych w sumie 2305 transakcji wywozowych dokonanych przez obydwie skarżące. Mając na uwadze tę znaczącą ilość transakcji, nieliczne transakcje nieodpowiadające ogólnemu obrazowi nie mogą podważyć ustalenia, iż występowała struktura cen eksportowych różniąca się w zależności od okresu.

46 Co się ponadto tyczy drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej, skarżące jedynie lapidarnie wypowiadają się w tej kwestii, odnosząc się jedynie do tymczasowych ustaleń Komisji. Jednakże rozumowanie przedstawione w motywie 31 zaskarżonego rozporządzenia jest odmienne i dużo bardziej szczegółowe od rozumowania zawartego w motywie 29 rozporządzenia tymczasowego.

- 47 W zakresie, w którym skarżące kwestionują metodę porównania wyników pierwszej metody symetrycznej i metody asymetrycznej, Rada podnosi, że takie stanowisko skarżących nie uwzględnia szerokiego zakresu uznania administracyjnego przyznawanego instytucjom w ramach rozporządzenia podstawowego. Ponadto instytucje nie są zobowiązane do udzielania na wstępie szczegółowych wyjaśnień co do kryteriów, które zamierzają zastosować w danej sytuacji przy wykonywaniu uprawnień pozostających w zakresie swobodnego uznania. Skarżące nie wskazały ponadto żadnego naruszenia praw do obrony.
- 48 W odniesieniu do twierdzeń skarżących, że wskutek braku uwzględnienia w dostateczny sposób rozwoju cen światowych Rada nie wyjaśniła wystarczająco, z jakiego względu metody symetryczne nie umożliwiały uwzględnienia sytuacji wynikłej z wystąpienia struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od okresu, Rada wskazuje, że szczegółowe wyjaśnienie wymagane na mocy art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i na mocy art. 2.4.2 kodeksu antydumpingowego w przedmiocie drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej dotyczy kwestii, czy metody symetryczne umożliwiają odzwierciedlenie pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Jednakże, odmiennie niż w przypadku okoliczności faktycznych leżących u podstaw wyroku w sprawie Petrotub, w niniejszej sprawie Rada udzieliła takiego wyjaśnienia w przedmiocie metod symetrycznych.

Ocena Sądu

- 49 Z brzmienia art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego wynika, że instytucje wspólnotowe mogą użyć metody asymetrycznej w celu obliczenia marginesu dumpingu, jeżeli spełnione zostaną dwie przesłanki. Po pierwsze, struktura cen eksportowych znacząco różni się w zależności od nabywcy, regionu lub okresu. Po drugie, użycie metod symetrycznych nie odzwierciedla pełnego zakresu praktyk dumpingowych.

50 W zakresie dotyczącym, po pierwsze, przesłanki związanej z wystąpieniem różnicy w strukturze cen eksportowych, należy zbadać, czy — jak podnoszą w niniejszej sprawie skarżące — Rada stwierdziła wystąpienie takiej różnicy z naruszeniem rozporządzenia podstawowego.

51 Uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia dotyczące tej pierwszej przesłanki jest zawarte w motywie 30 tego rozporządzenia i ma następujące brzmienie:

„Jeżeli chodzi o pierwszy wymóg, stwierdzono, że ceny eksportowe były w sposób istotny niższe w drugiej połowie okresu objętego dochodzeniem w porównaniu z pierwszą połową, i ustalenia tego nie kwestionowali producenci eksportowi. Jednakże spierali się oni o to, czy różnica w cenach stanowiła jakiś wzorzec, który, w ich opinii, był wynikiem ogólnoswiatowego spadku cen, obejmującego wartości normalne. Uznano, że spadek cen eksportowych stanowił określony wzorzec z dwóch powodów: po pierwsze, dominował on w ciągu całej drugiej połowy okresu objętego dochodzeniem, i po drugie, jego zakres, w niektórych przypadkach sięgający 50%, uznano za niezwykle istotny. Jeżeli chodzi o twierdzenie, że różnice w cenach eksportowych będące wynikiem światowych trendów obejmowały wartości normalne, uznano je za bezzasadne, ponieważ należało przeprowadzić właściwą analizę cen eksportowych do krajów Wspólnoty. Należy również przypomnieć, że art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nakazuje wykazanie wzorca cen eksportowych, nie zaś wyjaśnienie przyczyn jego istnienia”.

52 Co się tyczy podstawowej tezy skarżących, wedle której Rada bezprawnie stwierdziła wystąpienie struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od okresu, nie wykazując istnienia po stronie skarżących zamiaru ukrycia praktyki dumpingowej, tę tezę należy oddalić.

- 53 Na wstępie Sąd stwierdza, że przytoczenie przez skarżących pkt 32 opinii rzecznika generalnego Jacobsa w sprawie Petrotub, ww. w pkt 35, jest nieuzasadnione. W punkcie tym przedstawione jest bowiem jedynie stanowisko spółki Petrotub. Ponadto w swej ocenie zawartej w pkt 58 i nast. swej opinii rzecznik generalny nie sugeruje, jakoby dla stwierdzenia wystąpienia struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od nabywcy, regionu lub okresu, w rozumieniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, wymagane było wykazanie zamiaru ukrycia dumpingu.
- 54 Ponadto Sąd uważa, że funkcja metody asymetrycznej polega na ujawnieniu pełnego zakresu praktyk dumpingowych, w przypadku gdy stwierdzenie różnicy w strukturze cen eksportowych, niezależnie od jej przyczyny, nie byłoby możliwe przy użyciu pozostałych dwóch metod. Wystąpienie struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od nabywcy, regionu lub okresu jest kwestią całkowicie obiektywną w związku z czym jest nieistotne, czy u źródła tej sytuacji wystąpił zamiar popełnienia oszustwa, czy też takiego zamiaru nie było. Żądanie dowodu wystąpienia zamiaru sprowadzałoby się do uniemożliwienia stosowania metody asymetrycznej w przypadkach, w których tylko ta metoda może prowadzić do ujawnienia pełnego zakresu praktyk dumpingowych, i skutkowałoby uniemożliwieniem prawidłowego funkcjonowania tego przepisu poprzez ustanowienie przesłanki nieprzewidzianej w art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.
- 55 Rozważania te nie zmieniają w żaden sposób faktu, że dumping może być działaniem zamierzonym, które można próbować ukryć, i że w związku z tym stwierdzona różnica w strukturze cen eksportowych może wynikać z manipulacji podejmowanych przez część eksporterów. Jednak nic nie wskazuje na to, że metoda asymetryczna została przewidziana jedynie w celu zwalczania przypadków zamierzonego ukrycia dumpingu. Jak wskazuje Rada, użycie metody asymetrycznej nie zależy od stwierdzenia przez instytucje zamiaru ukrycia dumpingu, lecz jedynie od stwierdzenia, że użycie metod symetrycznych skutkowałoby „ukryciem”, pod względem technicznym, lub „zamaskowaniem” (wyroki Trybunału z dnia 7 maja 1987 r.: w sprawie 240/84 NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 1809, pkt 23 i w sprawie 258/84 Nippon Seiko przeciwko Radzie, Rec. str. 1923, pkt 25) rzeczywistego zakresu dumpingu, czyli że nie umożliwiłoby dokonania prawidłowej jego oceny.

- 56 Trybunał potwierdził powyższe rozstrzygnięcie w sprawie, w której eksporter zarzucił Radzie zastosowanie metody asymetrycznej bez uprzedniego stwierdzenia zamiaru popełnienia oszustwa ze strony eksportera. Trybunał stwierdził, że „nie można przychylić się do argumentu [...], wedle którego stosowanie metody asymetrycznej jest uzasadnione jedynie wówczas, gdy eksporter w sposób zawiniony dopuścił się czynu zmierzającego do ukrycia dumpingu”, ponieważ „o ile metoda ta nadaje się do analizy takich czynów, to jej stosowanie nie ogranicza się jednak w żadnym razie wyłącznie do tych przypadków, w których takie zachowania zostały stwierdzone przez instytucje” (wyrok Trybunału z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie C-178/87 Minolta Camera przeciwko Radzie, Rec. str. I-1577, pkt 42; zob. podobnie opinia rzecznika generalnego w tejże sprawie, Rec. str. I-1603, pkt 53–55).
- 57 Z powyższego wynika, że wystąpienie struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od nabywcy, regionu lub okresu, stanowiące pierwszą przesłankę stosowania metody asymetrycznej, nie jest w żaden sposób zależne od stwierdzenia zamiaru ukrycia dumpingu przez eksportera.
- 58 Wniosek ten jest potwierdzony okolicznością, że pojęcie zamiaru jest co do zasady obce przepisom antydumpingowym. Z rozporządzenia podstawowego nie wynika w żaden sposób, by instytucje miały dowodzić wystąpienia zamiaru w celu stwierdzenia występowania dumpingu lub szkody.
- 59 W szerszym kontekście należy przypomnieć, że stwierdzenie dumpingu będące pierwszym etapem badania kwestii, czy należy nałożyć cło antydumpingowe, opiera się na czysto obiektywnym porównaniu wartości normalnej i cen eksportowych. Porównanie to, przeprowadzane na podstawie przepisów art. 2 rozporządzenia podstawowego, opiera się na analizie danych księgowych i ekonomicznych przedsiębiorstw, których dotyczy, i nie poszukuje w żadnej mierze przyczyn poziomu cen wewnętrznych i cen eksportowych. Jak wskazuje Rada, przyczyny, dla których eksporter mógł zostać skłoniony do dokonywania na swym rynku wewnętrznym sprzedaży po cenach niższych od kosztów produkcji lub do sprzedaży do Wspólnoty po cenach niższych od wartości normalnej, są nieistotne dla obliczenia dumpingu. Eksporter nie może w związku z tym podnosić, jak czynią to

w niniejszej sprawie skarżące, że należałoby przyjąć jako podstawę rzeczywiście praktykowane ceny wewnętrzne, a nie wartość normalną konstruowaną, wobec okoliczności, że cenowa presja ze strony konkurencji zmusiła go do dokonywania na jego rynku wewnętrznym sprzedaży po cenach niższych od kosztów produkcji. Eksporter nie może również kwestionować występowania dumpingu na tej podstawie, że poziom cen we Wspólnocie zmusił go do wywozu poniżej wartości normalnej (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawach połączonych T-159/94 i T-160/94 Ajinomoto i The NutraSweet Company przeciwko Radzie, Rec. str. II-2461, pkt 126–129).

- 60 W związku z tym, stwierdzając w motywie 30 zaskarżonego rozporządzenia, że ceny eksportowe były znacząco niższe w drugiej połowie okresu objętego dochodzeniem niż w pierwszej połowie tego okresu — czego skarżące nie kwestionują — Rada doszła do prawidłowego wniosku, że wystąpiła struktura cen eksportowych różniąca się w zależności od okresu w rozumieniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, i oddaliła podniesione w tym zakresie zarzuty skarżących, uzasadnione co do zasady w ten sposób, że różnica ta była spowodowana spadkiem cen światowych, a nie zamierzonym działaniem skarżących.
- 61 Z tych samych względów błędne jest twierdzenie skarżących, wedle którego wyjaśnienia zawarte w zaskarżonym rozporządzeniu są niewystarczające z tego względu, że Rada nie uwzględniła w odpowiedni sposób rozwoju cen światowych.
- 62 Co się tyczy argumentów skarżących w zakresie podnoszonych przez nie znaczących ilości wywozu po cenach dumpingowych dokonywanego w ciągu pierwszej połowy okresu objętego dochodzeniem i cyklicznego charakteru rozwoju cen CD-R, argumenty te należy odrzucić. Pierwszy z tych argumentów, podniesiony jedynie w replice i w pozostałym zakresie niesprecyzowany, w żaden sposób nie podważa stwierdzenia Rady zawartego w pkt 30 zaskarżonego rozporządzenia w przedmiocie spadku cen eksportowych do Wspólnoty między pierwszą a drugą połową okresu objętego dochodzeniem, które to twierdzenie nie zostało zakwestionowane i na

którym Rada oparła się, dochodząc do wniosku, że występowała struktura cen eksportowych różniąca się w zależności od okresu. Drugi z tych argumentów, podniesiony na rozprawie, również nie został sprecyzowany i pozostaje w każdym razie w sprzeczności z okolicznością, że ceny eksportowe nie podlegały w okresie objętym dochodzeniem zmianom cyklicznym, lecz w okresie tym po prostu spadły.

63 Sąd wskazuje, że twierdzenie skarżących, wedle którego były one jedynie poddane rozwojowi cen światowych i nie są w związku z tym odpowiedzialne za poziom swych cen eksportowych do Wspólnoty, pozostaje w każdym razie w sprzeczności z okolicznością wskazaną w motywie 64 zaskarżonego rozporządzenia, niezakwestionowaną w istotny sposób w niniejszej skardze, że nadprodukcja na poziomie światowym została spowodowana, przynajmniej w części, zachowaniem samych skarżących, ponieważ masowo zwiększały swe zdolności produkcyjne, chociaż perspektywy dla cen rynkowych były niekorzystne.

64 Mając na uwadze powyższe stwierdzenia, należy oddalić tezę skarżących opartą na naruszeniu, w zaskarżonym rozporządzeniu, pierwszej przesłanki stosowania metody asymetrycznej, odnoszącej się do wystąpienia różnicy w strukturze cen eksportowych w rozumieniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

65 Należy przejść do analizy drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej, odnoszącej się do niemożności odzwierciedlenia pełnego zakresu dumpingu przy użyciu metod symetrycznych.

66 Sąd przypomina, że we wskazanym w pkt 35 powyżej wyroku w sprawie Petrotub, pkt 58 i 60, Trybunał po stwierdzeniu, że art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie nakłada wyraźnie na instytucje obowiązku udzielenia — w przypadku użycia metody asymetrycznej — wyjaśnienia dotyczącego drugiej

przesłanki stosowania tej metody, orzekł jednak, że „rozporządzenie Rady nakładające ostateczne cło antidumpingowe przy użyciu metody asymetrycznej w celu obliczenia marginesu dumpingu powinno w szczególności zawierać, tytułem uzasadnienia wymaganego na podstawie art. [253 WE], szczegółowe wyjaśnienie przewidziane w art. 2.4.2 kodeksu antidumpingowego z 1994 r.”.

67 W tym zakresie Rada przedstawiła w motywach 29 i 31 rozporządzenia podstawowego następujące uzasadnienie:

68 Co się tyczy drugiej metody symetrycznej, Rada stwierdza, że „Wspólnota nie korzysta z tej metody, ponieważ proces wyboru indywidualnych transakcji w celu dokonania porównania [poszczególnych transakcji] uważa się za niewykonalny i arbitralny, przynajmniej w przypadku istnienia tysięcy transakcji wywozowych i krajowych”. Rada doszła do wniosku, że „[druga metoda symetryczna] nie byłaby właściwą, alternatywną metodą porównywania” (motyw 29 zaskarżonego rozporządzenia).

69 W odniesieniu do pierwszej metody symetrycznej Rada wskazuje, że „zastosowanie [...] metody [asymetrycznej] dało znacznie wyższy margines dumpingu niż porównanie średniej ważonej normalnej wartości ze średnią ważoną cen eksportowych, które nie uwzględniało skutku istotnego spadku cen eksportowych do Wspólnoty w drugiej połowie [okresu objętego dochodzeniem]”. W związku z tym Rada wskazała, że „istotnie wyższy lub celowy dumping, który miał miejsce w drugiej połowie okresu objętego dochodzeniem zostałby nieodpowiednio ukryty poprzez użycie porównania średniej ważonej normalnej wartości ze średnią ważoną cen eksportowych, chyba że dokonano by porównania średnich ważonych wartości normalnych z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych [gdyby nie dokonano porównania średnich ważonych wartości normalnych z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych, istotnie wyższy lub selektywny dumping, który miał miejsce w drugiej połowie okresu objętego dochodzeniem, pozostałby ukryty w razie użycia porównania średniej ważonej normalnej wartości ze średnią ważoną cen eksportowych]”. Rada dodała ponadto, że „właściwym okazało się również uwzględnienie w obliczaniu dumpingu faktu, że ceny eksportowe

w drugiej połowie okresu objętego dochodzeniem pozostawały poniżej kosztów produkcji, tym samym stanowiąc drastyczną formę dumpingu, poprzez porównanie średniej ważonej wartości normalnej z cenami wszystkich transakcji wywozowych” (motyw 31 zaskarżonego rozporządzenia).

- 70 Po przypomnieniu tego uzasadnienia dotyczącego drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej Sąd stwierdza, podobnie jak wskazała Rada, że pierwszy zarzut skargi odnosi się do tej drugiej przesłanki jedynie lapidarnie i częściowo, a ponadto wyłącznie w zakresie związanym z uzasadnieniem zawartym w rozporządzeniu tymczasowym.
- 71 W tym zakresie w pkt 25 ppkt ii) skargi skarżące podają w wątpliwość ocenę Komisji dokonaną na etapie rozporządzenia tymczasowego, iż pierwsza metoda symetryczna nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Skarżące w ogóle nie odnoszą się w tym kontekście do drugiej metody symetrycznej.
- 72 W kolejnej części skargi odnoszącej się do pierwszego zarzutu nieważności (pkt 29–33 skargi), w której zakwestionowano ostateczne środki ustanowione przez Radę, skarżące nie powracają do analizy drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej, chociaż uzasadnienie zawarte w motywach 29 i 31 zaskarżonego rozporządzenia, które odnosi się do zarzutów skarżących dotyczących rozporządzenia tymczasowego, jest jednocześnie nowsze (zob. motyw 29 zaskarżonego rozporządzenia) i bardziej szczegółowe (zob. motyw 31 tego samego rozporządzenia) od uzasadnienia zawartego w motywie 29 rozporządzenia tymczasowego. Skarżące ograniczają się jedynie do zakwestionowania pierwszej przesłanki stosowania metody asymetrycznej dotyczącej występowania struktury cen różniącej się w zależności od nabywcy, regionu lub okresu.

- 73 Innymi słowy, poza argumentami przedstawionymi poniżej w pkt 76 i nast., pierwszy zarzut skargi w zasadzie nie kwestionuje zgodności z prawem uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia w zakresie drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej. Sąd wskazuje ponadto, że brak jest takiej tezy również w części skargi odnoszącej się do drugiego zarzutu nieważności dotyczącego zgodności z prawem zerowania w ramach metody asymetrycznej. Skarżące potwierdziły na rozprawie przez Sądem, że w skardze brak jest takiej tezy.
- 74 Dopiero w replice skarżące po raz pierwszy kwestionują przed Sądem zgodność z prawem uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia w zakresie drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej.
- 75 Tezy takie dotyczące okoliczności, że druga metoda symetryczna jest prosta do zastosowania, nawet w przypadku tysięcy transakcji, nie opierają się na nowych okolicznościach faktycznych, które ujawniły się w toku postępowania przed Sądem, i nie stanowią rozszerzenia zarzutu uprzednio podniesionego w skardze, ani nie są ściśle związane z takim zarzutem. Tezy te są zatem nowymi zarzutami i powinny zostać odrzucone jako niedopuszczalne na podstawie art. 48 § 2 regulaminu (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 21 marca 2002 r. w sprawie T-231/99 Joynson przeciwko Komisji, Rec. str. II-2085, pkt 156–158, i z dnia 28 listopada 2002 r. w sprawie T-40/01 Scan Office Design przeciwko Komisji, Rec. str. II-5043, pkt 96).
- 76 Jednakże, jak zaznaczono powyżej w pkt 73, Sąd stwierdza, że niektóre argumenty dotyczące zgodności z prawem uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia w zakresie drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej powinny zostać rozpatrzone co do istoty.

77 W tym zakresie teza sformułowana w pkt 25 ppkt ii) skargi, że uzyskanie większego marginesu dumpingu przy użyciu metody asymetrycznej niż przy użyciu pierwszej metody symetrycznej nie prowadzi do wniosku, że metoda asymetryczna lepiej odzwierciedla pełny zakres dumpingu, nie jest całkowicie pozbawiona znaczenia w odniesieniu do zaskarżonego rozporządzenia. Nawet jeśli teza ta została sformułowana w skardze jedynie w odniesieniu do rozporządzenia tymczasowego, a zaskarżone rozporządzenie zawiera w motywie 31 dużo bardziej szczegółowe uzasadnienie dotyczące drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej niż rozporządzenie tymczasowe, nie neguje to okoliczności, że w motywie 31 Rada nadal wskazuje w szczególności na stwierdzoną różnicę pomiędzy marginesem dumpingu obliczonym na podstawie metody asymetrycznej a marginesem dumpingu obliczonym na podstawie pierwszej metody symetrycznej. Wynika z tego, że teza ta, wymierzona przez skarżące przeciwko uzasadnieniu rozporządzenia tymczasowego, odnosi się również do rozporządzenia ostatecznego.

78 Ponadto pewne argumenty podniesione jedynie w replice powinny również zostać uznane za dopuszczalne, ponieważ są ściśle związane ze wskazaną powyżej tezą i stanowią w związku z tym jej rozwinięcie.

79 Te dodatkowe argumenty skarżących dotyczą stanowiska Rady zawartego w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którym różnica dwóch punktów procentowych w obliczaniu marginesów dumpingu w zależności od użycia pierwszej metody symetrycznej lub metody asymetrycznej jest uznawana za znaczącą, gdy marginesy te wynoszą 4% i 6%, a nie jest uznawana za znaczącą, gdy marginesy dumpingu wynoszą 52% i 54%. Zdaniem skarżących taka metoda porównania wyników uzyskanych w związku z zastosowaniem pierwszej metody symetrycznej i metody asymetrycznej nie wywodzi się z rozporządzenia podstawowego i powinna być zostać od razu i w wyraźny sposób wyjaśniona przez instytucje.

- 80 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność okoliczności gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyroki Sądu: z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle Industry przeciwko Radzie, Rec. str. II-2991, pkt 32, z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie T-340/99 Arne Mathisen przeciwko Radzie, Rec. str. II-2905, pkt 53 i z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-3663, pkt 48; zob. również podobnie ww. w pkt 55 wyrok w sprawie NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, pkt 19 oraz wyrok Sądu z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-97/95 Sinochem przeciwko Radzie, Rec. str. II-85, pkt 51).
- 81 Z tego względu kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zakwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (ww. w pkt 55 wyrok w sprawie NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, pkt 19, wyrok Trybunału z dnia 22 października 1991 r. w sprawie C-16/90 Nölle, Rec. str. I-5163, pkt 12, wyrok Sądu z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Radzie, Rec. str. II-2681, pkt 67, ww. w pkt 80 wyroki: w sprawie Thai Bicycle Industry przeciwko Radzie, pkt 33, w sprawie Arne Mathisen przeciwko Radzie, pkt 54 oraz w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 49).
- 82 Stosowanie przez instytucje przepisów art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, a w szczególności drugiej przesłanki zastosowania metody asymetrycznej, odnoszącej się do niemożności odzwierciedlenia pełnego zakresu praktyk dumpingowych przy użyciu metod symetrycznych, wymaga od tych instytucji dokonania złożonych ocen ekonomicznych.

83 Ponadto, o ile celem drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej nie jest z pewnością zastosowanie takiej metody obliczania marginesu dumpingu, z której wynikałby najwyższy wynik, lecz takiej, która odzwierciedla pełny zakres praktyk dumpingowych, to metoda asymetryczna, zakładając, że zawiera zerowanie wskazane powyżej w pkt 97, prowadzi jednak do obliczenia większego marginesu dumpingu niż metoda symetryczna, w sytuacji gdy niektóre transakcje wywozowe nie były dumpingowe (zob. podobnie ww. w pkt 35 opinia rzecznika generalnego Jacobsa w sprawie Petrotub, pkt 8–15). Zatem uzyskanie większego marginesu dumpingu przy użyciu metody asymetrycznej niż ten, który wynika z zastosowania pierwszej metody symetrycznej, prowadzi nieuchronnie do wniosku, że obok transakcji dokonanych po cenach dumpingowych istniały również transakcje niedumpingowe. Sąd stwierdza wobec tego, że obliczenie większego marginesu dumpingu przy użyciu metody asymetrycznej niż przy zastosowaniu pierwszej metody symetrycznej nie jest pozbawione znaczenia dla ustalenia, czy metoda symetryczna odzwierciedla pełny zakres praktyk dumpingowych.

84 W świetle zaskarżonego rozporządzenia i jak zostało to wyjaśnione w dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia, gdy chodzi o spółkę Ritek, marginesy dumpingu obliczone według tych dwóch metod różniły się o dwukrotność (7,16% według pierwszej metody symetrycznej i 15,28% według metody asymetrycznej), a co się tyczy spółki Prodisc Technology, marginesy te różniły się o sześć punktów procentowych (21,15% według pierwszej metody symetrycznej i 26,98% według metody asymetrycznej). Ponadto z motywu 31 zaskarżonego rozporządzenia wynika zasadniczo, że ze względu na znaczący spadek cen eksportowych, były one niższe od kosztów produkcji rozpatrywanego produktu, co stanowiło szczególnie poważną formę dumpingu.

85 W tych okolicznościach Sąd stwierdza, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając w motywie 31 zaskarżonego rozporządzenia, że użycie pierwszej metody symetrycznej skutkowałoby ukryciem dumpingu, który był znacznie większy lub selektywny w drugiej połowie okresu objętego dochodzeniem, i decydując o udzieleniu pierwszeństwa metodzie asymetrycznej.

- 86 Co się tyczy argumentu skarżących, że stosowana przez instytucje i wyjaśniona w odpowiedzi na skargę metoda porównania marginesów dumpingu wynikających z pierwszej metody symetrycznej i z metody asymetrycznej nie została uprzednio opisana ani opublikowana, argument ten należy odrzucić. W przypadku gdy instytucje korzystają z zakresu swobodnego uznania przyznanego im w rozporządzeniu podstawowym, nie są one zobowiązane do udzielania uprzednio szczegółowych wyjaśnień co do kryteriów, które zamierzają zastosować w danej sytuacji, nawet wówczas gdy ustanawiają nowe rozwiązania o zasadniczym znaczeniu (zob. ww. w pkt 80 wyrok w sprawie Thai Bicycle Industry przeciwko Radzie, pkt 68 i cytowane orzecznictwo).
- 87 W związku z tym tezy skarżących dotyczące drugiej przesłanki stosowania metody asymetrycznej są w części niedopuszczalne, a w pozostałej części bezzasadne.
- 88 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić pierwszy zarzut nieważności.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na zastosowaniu zerowania z naruszeniem art. 2 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

- 89 W ramach drugiego zarzutu nieważności skarżące podnoszą w istocie, że Rada niesłusznie zastosowała zerowanie w niniejszej sprawie.

- 90 Skarżące twierdzą, że mechanizm ten został uznany za nieprawidłowy przez Organ Apelacyjny Światowej Organizacji Handlu (WTO) w jego raporcie z dnia 1 marca 2001 r. (WT/DS141/AB/R) (zwanym dalej „raportem w sprawie białiny pościelowej”), wydanym w sprawie WTS/DS141 „Wspólnoty Europejskie — cło antidumpingowe nałożone na przywóz bawełnianej białiny pościelowej pochodzącej z Indii” (zwanej dalej „sprawą »białiny pościelowej«”).
- 91 Zdaniem skarżących, to stwierdzenie nieprawidłowości obowiązuje nie tylko w szczególnym kontekście sprawy „białiny pościelowej” (stosowanie zerowania pomiędzy poszczególnymi modelami i w ramach pierwszej metody symetrycznej), ale również w niniejszej sprawie (stosowanie zerowania na poziomie każdego porównania indywidualnego i w ramach metody asymetrycznej). Zdaniem skarżących, ani art. 2.4.2 kodeksu antidumpingowego z 1994 r., ani art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie pozwala na uzasadnienie stosowania zerowania, niezależnie od tego, czy cena eksportowa jest określana jako średnia ważona wszystkich porównywalnych transakcji, czy też jest rozpatrywana indywidualnie dla każdej transakcji. Zdaniem skarżących, deformowanie cen indywidualnych transakcji wywozowych naruszałoby „zasadę rzetelnego porównania” w ramach metody asymetrycznej, i to w bardziej poważny sposób niż w sprawie „białiny pościelowej”, w której ceny eksportowe różnych modeli były przyjęte jako średnia ważona.
- 92 Skarżące podnoszą, że zerowanie nie jest jedyną techniką umożliwiającą zapobieżenie sytuacji selektywnego dumpingu. Zaproponowały one Komisji rozwiązania alternatywne dla metody asymetrycznej wykorzystującej zerowanie w celu uwzględnienia zarzucanego selektywnego dumpingu. Wskazały one na możliwość zastosowania kombinacji pierwszej metody symetrycznej z drugą metodą symetryczną lub kombinacji metody asymetrycznej z jedną z metod symetrycznych. Rada nie wzięła jednak tych argumentów pod uwagę.

- 93 Rada wskazała, że raport w sprawie „bielizny pościelowej” nie ma zastosowania, ponieważ dotyczy mechanizmu zerowania pomiędzy modelami, stosowanego przez instytucje w przeszłości w ramach pierwszej metody symetrycznej i bez uprzedniego stwierdzenia wystąpienia różnicy w strukturze cen eksportowych. Raport ten dotyczył innej sytuacji od rozpatrywanej w niniejszej sprawie, w której zerowanie zostało zastosowane na poziomie każdego indywidualnego porównania w ramach metody asymetrycznej i przy występowaniu różnicy w strukturze cen eksportowych.
- 94 Rada dodaje, że w porównaniu z pierwszą metodą symetryczną metoda asymetryczna ma sens jedynie wówczas, gdy stosuje się zerowanie. Bez tego mechanizmu metoda ta doprowadziłaby bowiem matematycznie do tego samego wyniku co pierwsza metoda symetryczna i nie umożliwiałaby uniknięcia sytuacji, w której transakcje niestanowiące dumpingu ukrywałyby transakcje dumpingowe.
- 95 Rada wskazuje, że wbrew temu, co twierdzą skarżące, w niniejszej sprawie, przy indywidualnych porównaniach między każdą ceną eksportową a wartością normalną, nie obniżyła cen eksportowych do poziomu wartości normalnej, gdy ceny te przekraczały tę wartość. Przeciwnie, porównanie ze średnią wartością normalną zostało dokonane w oparciu o rzeczywiste ceny zastosowane przy każdej indywidualnej transakcji wywozowej. Jedynie margines dumpingu wynikający z tego porównania cen eksportowych z wartością normalną był w odpowiednich przypadkach obniżany do zera właśnie w celu zapobieżenia sytuacji, gdy margines ten, negatywny i odpowiadający w związku z tym transakcjom niedumpingowym, prowadzi do ukrycia pełnego zakresu dumpingu przy innych transakcjach. Zdaniem Rady, w postępowaniu tym nie ma nic arbitralnego lub niesłusznego.
- 96 Co się tyczy propozycji skarżących w zakresie zastosowania innych możliwych metod, Rada stwierdza, że wzięła je pod uwagę, jednakże odrzuciła je ze względu na dużą liczbę rozpatrywanych transakcji. Ponadto rozporządzenie podstawowe nie przewiduje możliwości zastosowania połączenia dwóch metod obliczania marginesu dumpingu.

Ocena Sądu

- 97 Na wstępie należy opisać mechanizm zerowania. Zerowanie jest operacją polegającą na zredukowaniu do zera negatywnego marginesu dumpingu, a więc wskazującego na sprzedaż eksportową dokonaną po cenie wyższej od wartości normalnej, w celu uniknięcia sytuacji, w której uwzględnienie tego negatywnego marginesu dumpingu miałyby skutek w postaci „ukrycia” pozytywnego dumpingu, stwierdzonego w przypadku innych transakcji. Jak wskazuje rzecznik generalny Jacobs w ww. w pkt 35 opinii w sprawie Petrotub (pkt 16), zerowanie, jakkolwiek nie zostało ono wspomniane w kodeksie antydumpingowym z 1994 r. ani w rozporządzeniu podstawowym, jest powszechnie praktykowane przez państwa importujące i unie celne, w tym przez Wspólnotę Europejską.
- 98 Co się tyczy raportu w sprawie „bielizny pościelowej” — nie rozstrzygając kwestii, czy sąd wspólnotowy jest związany zaleceniami i decyzjami zawartymi w raportach Organu Rozstrzygania Sporów ustanowionego w ramach WTO — Sąd stwierdza, że teza skarżących, wedle której rozwiązanie przyjęte w tym raporcie ma również zastosowanie do zerowania dokonywanego w ramach metody asymetrycznej, jest błędna.
- 99 W raporcie tym Organ Apelacyjny WTO uznał zerowanie pomiędzy modelami w ramach pierwszej metody symetrycznej za mechanizm niepoprawny, opierając się zasadniczo na brzmieniu fragmentu art. 2.4.2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. dotyczącego tej pierwszej metody. W związku z tym w pkt 55 raportu w sprawie „bielizny pościelowej” Organ Apelacyjny przypomniał, że „zgodnie z tą metodą władze właściwe do przeprowadzenia dochodzenia są zobowiązane do porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich porównywalnych transakcjach wywozowych” i szczególnie podkreślił słowo „wszystkich”. Ze względu na to słowo organ ten uznał, że zerowanie niepozwalające — jego zdaniem — na prawidłowe uwzględnienie cen wszystkich transakcji wywozowych nie ma zastosowania w ramach pierwszej metody symetrycznej.

100 Sąd wskazuje jednak, że co się tyczy metody asymetrycznej, art. 2.4.2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. nie przewiduje w żadnym razie porównania średniej ważonej wartości normalnej z wszystkimi indywidualnymi transakcjami wywozowymi, lecz stanowi, że ta wartość normalna „może być porównana z cenami poszczególnych transakcji wywozowych”. Rozumowanie Organu Apelacyjnego dotyczące pierwszej metody symetrycznej nie ma zatem zastosowania do metody asymetrycznej. Przeciwnie, rozumowanie to, które Organ Apelacyjny oparł ze szczególnym naciskiem na słowie „wszystkich”, wskazuje a contrario, że w ramach metody asymetrycznej władze państw importujących mogą dokonać selekcji transakcji wywozowych, które zostaną porównane z wartością normalną.

101 Takie rozwiązanie proponuje również rzecznik generalny Jacobs w ww. w pkt 35 opinii w sprawie Petrotub (pkt 11). Takie stanowisko prezentuje również Rada w odpowiedzi na skargę, wskazując zasadniczo, że mając na uwadze brzmienie art. 2.4.2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. w zakresie dotyczącym metody asymetrycznej, instytucje wspólnotowe mogą użyć dwóch sposobów zastosowania tej metody: albo dokonać selekcji indywidualnych transakcji w celu porównania ich ze średnią ważoną wartością normalną, a więc po prostu wyłączyć z tego porównania pewne transakcje (dokonane bez dumpingu), albo uwzględnić w ramach tego porównania wszystkie transakcje wywozowe, zerując jednakże indywidualne, negatywne marginesy dumpingu, właśnie w celu uniknięcia sytuacji, w której marginesy te „ukrywają” dumping występujący w innych transakcjach. Rada wskazuje, że ten drugi sposób, łagodniejszy dla eksporterów, został ostatecznie przyjęty przez instytucje przy dokonywaniu transpozycji art. 2.4.2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. do prawa wspólnotowego. Rada wyjaśnia, że to w celu wyrażenia tego wyboru niewyłączania niektórych transakcji wywozowych w art. 2 ust. 11 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego przewidziano, w odniesieniu do metody asymetrycznej, że średnia ważona wartość normalna może zostać „porównana z cenami wszystkich poszczególnych [indywidualnych] transakcji”.

- 102 Sąd stwierdza, że takie wyjaśnienie Rady jest prawidłowe. Przy dokonywaniu transpozycji do prawa wspólnotowego kodeksu antydumpingowego z 1994 r. zerowanie było stosowane przez instytucje wspólnotowe, i to nie tylko w ramach metody asymetrycznej, lecz również w ramach pierwszej metody symetrycznej. Wprowadzenie słowa „wszystkich” do art. 2 ust. 11 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, które nie było w żaden sposób podyktowane brzmieniem art. 2.4.2 zdanie drugie kodeksu antydumpingowego z 1994 r., nie mogło wyrażać decyzji instytucji o zaprzestaniu stosowania zerowania w ramach metody asymetrycznej. Jak zostało to wyjaśnione przez Radę w pismach procesowych i potwierdzone na rozprawie, wprowadzenie tego słowa mogło jedynie wyrażać wybór instytucji wspólnotowych w zakresie niewyłączenia niektórych transakcji indywidualnych z porównania dokonywanego w ramach metody asymetrycznej.
- 103 Z powyższych rozważań wynika, że ani brzmienie art. 2.4.2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. interpretowane w świetle raportu w sprawie „bielizny pościelowej”, ani brzmienie art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie zabrania stosowania zerowania w ramach metody asymetrycznej.
- 104 Ponadto Sąd stwierdza, że Organ Apelacyjny WTO wyjaśnił w szczególności w pkt 46, 47 i 66 raportu w sprawie „bielizny pościelowej”, że jego ocena i raport dotyczyły tego, czy metoda zerowania „taka jak zastosowana przez Wspólnoty Europejskie w ramach dochodzenia antydumpingowego w sprawie będącej przedmiotem sporu” jest zgodna z art. 2.4.2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. Wskazuje to dodatkowo na to, że Organ Apelacyjny WTO nie chciał wykroczyć zakresem swego raportu poza pierwszą metodę symetryczną.
- 105 Co się tyczy odniesienia dokonanego przez Organ Apelacyjny WTO, na końcu pkt 55 raportu w sprawie „bielizny pościelowej”, do nierzetelności porównania, które nie uwzględnia wszystkich porównywalnych transakcji wywozowych, Sąd uważa, że w świetle powyższych rozważań odniesienie to, pomimo swego wyraźnie ogólnego charakteru, nie może być interpretowane jako stwierdzenie, że zerowanie jest niewłaściwe w każdym kontekście.

- 106 Z powyższych rozważań wynika, że wbrew temu, co podnoszą skarżące, raport w sprawie „bielizny pościelowej” dotyczy wyłącznie kwestii zerowania pomiędzy modelami w ramach pierwszej metody symetrycznej i nie można uznać, że dotyczy ono tego mechanizmu również w tych przypadkach, w których jest on stosowany w ramach metody asymetrycznej.
- 107 W związku z tym, nawet jeśli zerowanie pomiędzy modelami w ramach pierwszej metody symetrycznej, dokonywane ponadto bez wystąpienia różnicy w strukturze cen eksportowych, może być w istocie niezgodne z art. 2.4.2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. i nierzetelne, jak stwierdził Organ Apelacyjny WTO, to zerowanie stosowane w ramach metody asymetrycznej nie jest niezgodne ani z tym przepisem, ani z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i nie jest również nierzetelne w rozumieniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, jeżeli spełnione są obydwie przesłanki stosowania tej metody.
- 108 Z powyższego wynika, że skarżące niesłusznie powołują się na raport w sprawie „bielizny pościelowej” i odnoszą w swych pismach do zerowania pomiędzy modelami w ramach metody symetrycznej, w celu zakwestionowania zerowania w ramach metody asymetrycznej zastosowanego przez Radę w zaskarżonym rozporządzeniu.
- 109 W każdym razie, jak wskazała Rada w swych pismach, zerowanie jest konieczne z matematycznego punktu widzenia w celu odróżnienia wyników metody asymetrycznej od wyników pierwszej metody symetrycznej. Przy braku zastosowania zerowania metoda asymetryczna dawałaby zawsze ten sam wynik, co pierwsza metoda symetryczna (zob. podobnie ww. w pkt 35 opinia rzecznika generalnego Jacobsa w sprawie Petrotub, pkt 8–15).

- 110 Ponadto w przeciwieństwie do twierdzeń skarżących zerowanie w ramach metody asymetrycznej, takie jak zastosowane w niniejszej sprawie, nie polega na deformowaniu cen indywidualnych transakcji wywozowych. Rada uwzględniła rzeczywistą wysokość każdej transakcji wywozowej w porównaniu z wartością normalną. Jedynie w tych przypadkach, w których margines dumpingu wynikający z tego indywidualnego porównania był negatywny, dokonano jego zerowania w celu uniknięcia sytuacji, w której margines ten „ukrywa” dumping stwierdzony w przypadku innych transakcji.
- 111 Wreszcie należy również odrzucić argument skarżących, że zerowanie nie jest jedynym sposobem uwzględnienia selektywnego dumpingu i że skarżące zaproponowały Komisji inne możliwe rozwiązania, które nie zostały przyjęte, a mianowicie łączne stosowanie metod symetrycznych lub metody asymetrycznej z metodą symetryczną.
- 112 Po pierwsze, w ramach tego argumentu skarżące wskazują jedynie alternatywne rozwiązania, które zaproponowały Komisji. Skarżące nie podnoszą natomiast, że instytucje dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, decydując się na zastosowanie metody asymetrycznej zamiast zaproponowanych rozwiązań.
- 113 Po drugie, łączne stosowanie metod wskazanych w art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego w każdym razie nie jest zgodne z konstrukcją tego przepisu. Artykuł ten przewiduje bowiem w zakresie obliczania marginesu dumpingu zastosowanie jednej z trzech możliwych metod, z których dwie — metody symetryczne — są metodami zwyczajnymi i jedna — metoda asymetryczna — jest metodą wyjątkową. Przesłanka dotycząca wystąpienia struktury cen eksportowych różniącej się w zależności od nabywcy, regionu lub okresu jest jedynie jedną z przesłanek stosowania metody asymetrycznej. Ustanowienie tej przesłanki w żadnym razie nie

pozwała instytucjom na podzielenie okresu objętego dochodzeniem według okresów, nabywców lub regionów w celu łącznego zastosowania obydwu metod obliczeniowych według tych okresów, nabywców lub regionów. Instytucje nie mogą w związku z tym w żadnym razie zastosować metod obliczania marginesu dumpingu w sposób łączny.

114 W związku z powyższym drugi zarzut należy oddalić jako bezzasadny.

115 Ponieważ obydwa zarzuty nieważności zostały oddalone, należy oddalić skargę.

W przedmiocie kosztów

116 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, zgodnie z żądaniem Rady należy obciążyć je kosztami postępowania.

117 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu Sądu instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Ponieważ Komisja przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady, pokrywa ona własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**

- 2) **Ritek Corp. i Prodisc Technology Inc. zostają obciążone ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę.**

- 3) **Komisja pokrywa własne koszty.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 października 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Vilaras